

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. Пловдив, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев

Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Румен Б. Попов
като разглежда докладваното от Иван Хр. Ранчев Наказателно дело за възобновяване № 20235000600374 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано на основание чл.424, ал.1, вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК по искане на осъдения Т. А. А., чрез защитника му – адв. Й. Д. от АК – * за възобновяване на наказателното производство, по което е постановено Решение № 272/20.06.2023 г. по ВНОХД № 479/2023 г. на Пловдивския окръжен съд за потвърждаване на Присъда № 7/21.06.2021 г., по НОХД № 201/2021 г. на Районен съд – Първомай.

С първоинстанционната присъда осъденият Т. А. А. е признат за виновен в извършването на три престъпления, съответно по чл.144, ал.3, пр.1, вр. ал.1 от НК, за което при условията на чл.54 от НК е осъден на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, по чл.131, ал.1, т.12, вр. чл.130, ал.1 от НК, за което при условията на чл.54 от НК е осъден на наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 4 месеца и по чл.338, ал.1 от НК, за което при условията на чл.54 от НК е осъден на „Лишаване от свобода“ в размер от 1 година. На основание чл.23, ал.1 от НК съдът е определил на осъденото

лице едно общо, най-тежко наказание лишаване от свобода в размер на 1 година, което съобразно чл.66, ал.1 от НК е отложил с изпитателен срок от 3 години. Съдът е взел отношение за веществените доказателства по делото и присъдените разноски.

С Решение № 272/20.06.2023 г. по ВНОХД № 479/2023 г. на Пловдивския окръжен съд е потвърдена присъдата на районния съд и са присъдени допълнителни разноски, като същото е окончателно.

В шестмесечен срок от влизането на последното в сила, на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК е постъпила молба от осъдения А. за възобновяване на наказателното производство като се твърди, че са били допуснати съществени нарушения по смисъла на чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК, свързани с постановените съдебни актове, непроверени по касационен ред по жалба или протест на страната, в чиито интерес се предлага отмяната.

На първо място за престъплението по чл.131, ал.1, т.12, вр. чл.130, ал.2 от НК се посочва, че липсва съставомерния елемент хулиганство според ППВС № 2/1974г. по н.д. № 4/1974г., тъй като деянието е извършено на полето, т.е. извън територията на населено място и без да присъстват множество граждани, поради което непристойните действия не могат да имат хулигански характер. Отделно от това, не е обърнато внимание, че е бил налице личен мотив от страна на осъденото лице спрямо пострадалия, предвид на възникналия преди това конфликт. Остава извършването на престъпление, свързано с нанасянето на лека телесна повреда, което е от частен, а не от общ характер. Намира, че не е било извършено и престъпление по чл.338, ал.1 от НК, тъй като посочената разпоредба на чл.98 от ЗОБВВПИ, касаеща начина на съхранение на огнестрелното оръжие и боеприпасите е обща и не забранява на гражданите, които имат лично оръжие да го държат извън предвидените за целта места, когато се налага да го почистват или да го занесат за прострелване. На второ място е допуснато съществено процесуално нарушение от страна на съдилищата, които не са обсъдили с нужната задълбоченост събраните по делото противоречиви доказателства, като техните съдебни актове се явяват немотивирани. На трето място се сочи, че постановените съдебни актове са несправедливи.

В тази връзка се иска възобновяване на наказателното производство с отмяната на решението и присъдата, като при условията на алтернативност,

да се върне делото за ново разглеждане на някоя от инстанциите или да е постанови оправдателен съдебен акт спрямо Т. А..

Осъденият Т. А. се явява лично и с упълномощения му защитник – адв. Д. от АК –*, като поддържат направеното искане по изложените в него съображения.

Представителят на АП - Пловдив, намира искането за неоснователно, тъй като в проведеното двуинстанционно съдебно производство не е допуснато нарушение на материалния закон и на процесуалните правила.

Пловдивският апелативен съд, след като взе предвид изложените в искането доводи, съобрази становищата на страните и извърши проверка за правилността на постановената и влязла в законна сила присъда в горепосочените ѝ части, намира за установено следното:

Искането на осъдения Т. А. е неоснователно.

На първо място, липсват допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.348, ал.1, т.2, вр. ал.3 от НПК при проведеното двуинстанционно съдебно производство и постановените съдебни актове.

Прави впечатление, че част от изложените доводи в искането, а и в съдебно заседание са насочени към необоснованост на направените изводи на първата и въззивната инстанция по фактите, което не би могло да бъде основание за извършване на касационна проверка по реда на възобновяване на наказателното производство.

Същевременно остава задължението да се провери, дали двете съдебни инстанции в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата на НПК, са взели всички мерки за разкриване на обективната истина по смисъла на чл.13, чл.14 и чл.314 от НПК.

Първоинстанционният съд е взел нужните мерки за разкриване на обективната истина и е обсъдил подробно събрание по делото гласни и писмени доказателства. Обърнато е нужното внимание на показанията на пострадалия Д. Г., като основателно им е гласувано доверие при съпоставянето им с другите гласни и писмени доказателствени източници. С нужната прецизност са обсъдени показанията на другия свидетел – очевидец Г. П. за възникналия конфликт между осъдения А. и св. Г., прераснал по инициатива на първия от тях във физически сблъсък, чрез нанасяне на удари

спрямо пострадалия. Свидетелят Г. е описал подробно в показанията си кога и къде е бил нападен от осъденото лице, придружено от св. П., какви удари му е нанесъл и по кои части от тялото, за заплахите, че ще го утрепе като куче, съпроводени с насочен към него пистолет, за жалването си до органите на МВР, медицинското освидетелстване и др. За разлика от него св. П. е изпаднал в противоречие с първоначалните си показания на досъдебното производство, дадени веднага след инкриминирания инцидент, в които подкрепя до известна степен казаното от пострадалия, а впоследствие еволюира в тезата си при разпита си пред съдия, като е опитал да омаловажи действията на подсъдимия, целяйки оневиняването му. В тази връзка са кредитирани първоначалните показания на този свидетел, които съответстват до голяма степен не само с разказаното от пострадалия, но и със заключението на изготвената и приета по надлежния ред СМЕ. По този повод не може да се сподели твърдението, че не е било обсъдено задълбочено това заключение, тъй като изводите му противоречат на тезата на пострадалия. Напротив, не само изводите на заключението, но и направените уточнения в съдебно заседание от страна на д-р Е. Г. са анализирани по надлежния ред в мотивите на постановената присъда /л.154, с.2, л.155, с.1 от НОХД №201/21г./. Обсъдени са показанията на полицейските служители – свидетелите И., К., К., К. и В. и извършената проверка за начина на държане и съхранение на притежаваните от осъденото лице огнестрелни оръжия и боеприпаси, констатираното им местонахождение от протоколите от извършените огледи на местопроизшествие в с.* в дома и магазина му. Назначена е била съдебно-балистична експертиза, която е дала своето заключение за годността на изетите по делото огнестрелни оръжия и боеприпаси от дома и магазина на осъдения.

Не отговаря на действителността и твърдението, че решението на въззивния съд не е съобразено с изискванията на чл. 339 от НПК, защото в него са обсъдени отново инкриминираните деяния, даден е макар и кратък, но задоволителен отговор на основните доводи в жалбата, които в по-голямата им част са идентични с тези в молбата за възобновяване, както и защо не се възприемат. Не се установява нарушение в проведените съдопроизводствени действия от въззивния съд, който по настояване на защитата е допуснал до преразпит и св. Г. П..

На второ място, не е налице нарушение на материалния закон по чл.348, ал.1, т.1, вр. ал.2 от НПК.

Законосъобразно в мотивите към постановената присъда и решението на въззивната инстанция е прието за установено от събраните по делото доказателства, извършването от осъдения Т. А. в съвкупност на трите престъпления, за които му е било повдигнато обвинение.

Не са налице условията, за преквалификацията на деянието по чл.131, ал.1, т.12, вр. чл.130, ал.2 от НК само по основния му състав, тъй като нанасянето на леката телесна повреда на пострадалия не е извършено по „хулигански подбуди“. По този повод, напълно резонно е съобразена трайната съдебна практика, че личният мотив на дееца да осъществи противоправно насилствено действие спрямо пострадалия, не изключва съставомерността на хулиганството, като в тези случаи, засягането на реда и общественото спокойствие е косвен и страничен резултат от деянието. В този смисъл, нанасянето на обида, причиняването на телесна повреда или други подобни действия при чисто личен мотив, могат да се квалифицират като хулиганство при евентуален умисъл, ако са били съпроводени с грубо нарушаване на обществения ред и изразяват явно неуважение към обществото. Затова и хулиганските мотиви не са несъвместими с „чисто личните“ и тяхното съчетание е не само психологически възможно, но стоящо в основата и на евентуалния умисъл за престъпно хулиганство [\[1\]](#). И само ако целта на извършителя е нанасяне на телесно увреждане, а не демонстриране на явно неуважение към обществото, квалификацията по т.12 е изключена [\[2\]](#).

Правилно е било прието, наличието на съставомерна проява от страна на осъденото лице и по чл.338, ал.1 от НК, която изисква неизвършване по законно определения начин на правно-регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като държащият огнестрелно оръжие и боеприпаси е длъжен да вземе всички необходими мерки за сигурност [\[3\]](#). В конкретния случай по делото е било установено, че осъденият А. е оставил законно притежаваните си оръжия и боеприпаси - карабина Benelli с пълнител с 4 патрона и кутия с още 10 патрона за нея, пушка Sarsilmaz с 3 патрона за нея, пистолет Glock 17 със 7 патрона за него, както и още 149 патрона - извън поставената за целта каса в дома му и без възможност за пряк надзор от негова страна върху тях. В този смисъл е осъществил от обективна и от

субективна страна при пряк умисъл състава на чл. 338, ал. 1 от НК в нарушение на императивното изискване на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ - огнестрелните оръжия и боеприпасите за тях да се съхраняват в неподвижно закрепени и снабдени със секретно заключващи се устройства метални каси.

Противно на доводите в искането за възобновяване, съдът е обсъдил разграничаването на двата вида деяния - престъпление или административно нарушение. Аргументирано е съобразено, че противоправността на деянието, съдържа в себе си определено ниво на обществена опасност, разкриваща се в степента на увреждане или заплахата с увреждане на правнозащитени права и интереси. В конкретния случай високата обществена опасност на деянието по чл. 338, ал. 1 от НК от страна на осъдения, не е направена само въз основа на посоченото нарушаване на визираното императивно правило от специалния закон, но и на всички съществени елементи от фактическия състав на престъплението в рамките на описаните в обвинителния акт параметри на деянието, като брой, вид и начин на съхраняване по ненадлежащ ред на огнестрелните оръжия и боеприпаси^[4]. По делото е установено, че става въпрос за изправни и годни да бъдат използвани по предназначение три огнестрелни оръжия и едно значително количество патрони, които при извършените на втората инкриминирана дата огледи са открити, не само извън касата за съхранение, но на различни места в ползвания за живеене имот от подсъдимия, а и в магазина му на друг адрес, т. е. на различни места из селото.

Безспорно е налице и състава на престъпление по чл.144, ал.3 от НК, като по делото е било установено, че с поведението си осъденият А., на 13.05.2021г. е насочил пистолет към пострадалия и му е крещял да ляга долу, че ще го утрепе като куче и ще го зарови от другия край на дигата, като действията и думите му, съпроводени с физическо насилие, са в състояние да предизвикат основателен страх у пострадалия от реално изпълнение на закана и го поставят в ситуация да се страхува за живота си.

На трето място се посочва в искането, че решението и присъдата са явно несправедливи, без да се излагат никакви съображения в тази насока.

При определяне на наказанието съдът е взел предвид наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Смекчаващите обстоятелства не могат да бъдат преценени като изключителни или

многобройни при условията на чл.55 от НК, с оглед на изложените убедителни съображения от районния съд в мотивите към присъдата му за приложението на чл.54 от НК.

Законосъобразно са били определени, наложените на осъдения А. наказания при тези условия по повод на извършените престъпления, съответно по чл. 144, ал.3 от НК от 6 месеца „Лишаване от свобода“, по чл. 131, ал.1, т.12, вр. чл. 130, ал.2 от НК от 4 месеца „Лишаване от свобода“ и по чл.338, ал.1 от НК от 1 година „Лишаване от свобода“.

В съответствие с изискванията на чл.23, ал.1 от НК е определено като общо, най-тежкото от тях от 1 година „Лишаване от свобода“, чието изпълнение, съобразно чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от 3 години.

С оглед на гореизложеното и определеното наказание е напълно справедливо и достатъчно за постигане целите на специалната и генералната превенция, за поправянето на дееца, както и за предупредително въздействие върху останалите членове на обществото.

В тази връзка искането на осъдения за възобновяване на наказателното производство е неоснователно, поради което и на основание чл. 424, ал.1 от НПК, Пловдивския апелативен съд,

[1] Вж. п. I, т.3 от ППВС №2/29.06.1974г. по н.д. № 4/1974г., Р. № 65/08.03.2010г. по н.д. № 718/2009г. на I н.о., Р. №441/7.11.2011г. по н.д. № 2198/2011г. на I н.о., Р. № 360/16.09.2013г. по н.д. № 1059/2013г. на II н.о., Р. № 425/22.12.2015г. по н.д. № 1169/2015г. на I н.о., Р. № 575/4.01.2012 г. по н. д. № 2428/2011 г., II н. о., Р. № 156/21.04.2015 г. по н. д. № 320/2015 г., II н. о., Р. № 50130/17.10.2022 г. по н. д. № 485/2022 г., III н. о., Р. № 136/19.04.2023 г. по к. н. д. № 183/2023 г. на ВКС.

[2] Вж. Р. № 253/21.12.2016г. по н.д. № 927/2016г. на III н.о. на ВКС.

[3] Р. № 118/27.05.1998 г. по н. д. № 517/1997 г., I н. о. на ВКС.

[4] Р. № 225/12.03.2019 г. по н. д. № 1069/2018 г. на III н. о. на ВКС.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Т. А. А. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 201/2021 г. на Районен съд – Първомай и по ВНОХД № 479/2023 г. на Пловдивския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____